

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 53 ust. 3 lit. a) i d) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ należy rozumieć jako jeden z przepisów szczególnych, do którego odwołuje się art. 5 tego rozporządzenia i tym samym należy go zastosować w miejsce art. 5 lit. b)?
- 2) Czy dla celów art. 53 ust. 3 lit. a) przywołanego rozporządzenia należy przyjąć, iż uregulowanie hiszpańskie dotyczące 20 %-wego dodatku do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do dotychczas wykonywanej pracy zawodowej jest uregulowaniem stanowiącym o konieczności wzięcia pod uwagę świadczeń lub przychodów uzyskanych za granicą?
- 3) Czy w przypadku udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi przeczącej, należy uznać za sprzeczną z przywołanym przepisem prawa Unii praktykę hiszpańskich organów administracji publicznej i sądów polegającą na zawieszaniu wypłaty 20 %-wego dodatku do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do dotychczas wykonywanej pracy zawodowej, jeżeli beneficjent otrzymuje emeryturę wypłacaną przez inne państwo członkowskie?
- 4) Czy w przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, należy uznać za sprzeczną z art. 53 ust. 3 lit. d) przywołanego rozporządzenia praktykę polegającą na zawieszeniu 20 %-wego dodatku do renty z tytułu całkowitej trwałej niezdolności do dotychczas wykonywanej pracy zawodowej również w części przewyższającej kwotę emerytury wypłacanej przez inne państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 25 stycznia 2017 r. w sprawie T-217/16, *Internacional de productos metálicos*/Komisja, wniesione w dniu 21 marca 2017 r. przez *Internacional de Productos Metálicos, S.A.*

(Sprawa C-145/17 P)

(2017/C 195/17)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: *Internacional de Productos Metálicos, S.A.* (przedstawiciele: C. Cañizares Pacheco, E. Tejedor de la Fuente i A. Monreal Lasheras, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 25 stycznia 2017 r. w sprawie T-217/16;
- przekazanie Sądowi Unii Europejskiej sprawy T-217/16 do ponownego rozpoznania w celu orzeczenia w przedmiocie ograniczenia czasowego ustanowionego w art. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/278 z dnia 26 lutego 2016 r.;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Pierwszy zarzut odwołania jest oparty na istnieniu legitymacji czynnej do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności do Sądu Unii Europejskiej na rozporządzenie nr 2016/278 ⁽¹⁾, ponieważ rozporządzenie to spełnia wymogi ustanowione w art. 263 akapicie czwartym TFUE. Jak Sądowi wiadomo, zgodnie z tymi wymogami: i) akt musi dotyczyć danej osoby bezpośrednio i indywidualnie lub ii) akt regulacyjny, który nie wymaga środków wykonawczych musi dotyczyć danej osoby bezpośrednio.

W odniesieniu do wymogu, wedle którego **zaskarżony akt musi dotyczyć danej osoby bezpośrednio i indywidualnie**, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd nie rozpatrzył wystąpienia owego bezpośredniego wpływu w tym zakresie. Natomiast w zakresie dotyczącym wpływu indywidualnego, zachodzi on w przypadku IPM, ponieważ rozpatrywane rozporządzenie dotyczy wszystkich importerów – i każdego z nich z osobna – którzy ujęli w swych jednolitych dokumentach administracyjnych (SAD) nomenklatury lub kody TARIC dotyczące produktów objętych cłami antydumpingowymi w okresie łącznie od 2009 r. (gdy weszło w życie rozporządzenie 91/2009) do 2016 r. (gdy weszło w życie rozporządzenie 2016/278). W ten sposób owi importerzy tworzą „ograniczony krąg podmiotów gospodarczych”, ponieważ ograniczenie skutków odstępstwa od cła antydumpingowych dotyczy ich w sposób konkretny i szczególny.

Ponadto, w odniesieniu do wymogu, wedle którego zaskarżony akt musi być **aktem regulacyjnym, który dotyczy danej osoby bezpośrednio i nie wymaga środków wykonawczych** wnosząca odwołanie zmierza w ramach swej argumentacji do wykazania, że w rozporządzeniu 2016/278 brak jest aktów wykonawczych. W związku z tym, pobór należności celnych, wskazany przez Sąd jako środek wykonawczy rozporządzenia nie stanowi środka wykonawczego, ponieważ jedyne należności celne pobrane w tym zakresie wynikały z przepisów zawartych w rozporządzeniu nr 91/2009 ⁽²⁾, natomiast w żadnym razie nie wynikały one z przepisów zaskarżonego rozporządzenia (rozporządzenia nr 2016/278). Jest to wykazane w ten sposób, że należności celne pobrane od IPM przez hiszpańskie organy skarbowe zostały nałożone przed wejściem w życie zaskarżonego rozporządzenia.

W związku z tym zaskarżony art. 2 stanowi samodzielny przepis, który nie wymaga żadnego dalszego środka, by wywoływać skutki prawne od chwili jego wejścia w życie, ponieważ jedynie uchyla niektóre cła antydumpingowe w związku z ich niezgodnością z porozumieniem antydumpingowym oraz traktatem GATT.

Ponadto, regulamin nakłada obowiązek niepodejmowania działań, jako że zobowiązuje państwo hiszpańskie do zaniechania stanowienia jakichkolwiek środków dotyczących poboru cła antydumpingowych, w związku z czym uniemożliwia wydanie jakiegokolwiek środka fiskalnego, który mógłby podlegać zaskarżeniu w ramach prawa krajowego, a zatem wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności jest jedynym sposobem zaskarżenia przez IPM art. 2 rozporządzenia 2016/278.

Z powyższych względów wnosząca odwołanie podnosi, że brak jest wątpliwości co do tego, że IPM ma legitymację na podstawie art. 263 TFUE do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności w zakresie art. 2 rozporządzenia 2016/278, jako że wskazane rozporządzenie ze swej natury i treści nie zawiera żadnych środków wykonawczych.

2. W ramach drugiego zarzutu odwołania, wnosząca odwołanie odnosi się do przedstawionego przed Sądem żądania o **stwierdzenie, że art. 1 zaskarżonego rozporządzenia ma skutki retroaktywne**. W tym względzie, wbrew stwierdzeniu przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu, że nie ma on kompetencji do stwierdzenia retroaktywności art. 1 rozporządzenia, wnosząca odwołanie uważa, że kompetencja ta stanowi konieczną konsekwencję uchylecia art. 2 rozporządzenia, jako że wskazany artykuł ustanawia ograniczenie czasowe, którego ważność stanowiła przedmiot niedopuszczonej skargi odwoławczej. W związku z tym, wniosek wnoszącej odwołanie o stwierdzenie, że art. 1 rozporządzenia ma skutki retroaktywne jest w pełni dopuszczalny, jako że zostałyby on przyjęty w sposób domyślny, gdyby stwierdzono nieważność art. 2 rozporządzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/278 z dnia 26 lutego 2016 r. uchylające ostateczne cło antydumpingowe nałożone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali wysyłanych z Malezji, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Malezji
Dz.U. 2016, L 52 s. 24

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej
Dz.U. 2009, L 29, s. 1